

immobiliària. Amb la facilitat de transport, molta gent que aspira a viure en el camp ho té més fàcil. Això es produeix dins d'un context socioeconòmic en el qual l'habitatge és un actiu financer. Ja no és la casa on es vol viure, només. Per a molta gent un habitatge també és un tipus d'inversió i, alhora, una manera d'obtenir una renda de situació.

—**Què vol dir renda de situació?**

—Comprar un habitatge en un lloc que dona més qualitat ambiental. Els que tenen més poder adquisitiu el compren al barri històric de Palma, a primera línia, cases aïllades d'interior... Rere d'ells, gent amb menor possibilitat econòmica però que vol emular la renda de situació compra els adossats o unifamiliars en urbanitzacions de la corona de Palma o d'alguns pobles. No es poden comprar la gran casa aïllada ni el pis de luxe al centre històric de

“Creiem que el canvi de model urbanístic és responsabilitat autòctona, de tots els residents de les Illes”

Palma però adquireixen l'habitatge que pensen que els pot donar qualitat ambiental, encara que sigui a força de l'esclavitud a la hipoteca i al cotxe, que solen ser dos per família. El resultat és que s'estén la construcció pertot arreu. És un model insostenible perquè es destrueix la fesomia tradicional de moltes zones, s'incrementa el volum de trànsit de vehicles —més contaminació—, es generen hàbits dolents —moltes hores a l'any dins del cotxe—, s'urbanitza l'interior de l'illa convertint Mallorca en una gran àrea metropolitana...

—**I quina alternativa hi ha?**

—En lloc d'autopistes, una xarxa de tren i serveis de transport públic en general que funcioni adequadament. En lloc de dispersió de construccions, concentració. Buscar, en definitiva, donar qualitat residencial, de vida i, a més, fer-la al més harmònica possible per a

l'entorn. És possible. No és cap utopia. Es fa en altres llocs. Aquest és el nostre model.

—**L'especulació immobiliària ja no és pròpia només dels empresaris. Milers de ciutadans s'hi dediquen. Per exemple, construint o comprant per llogar, la qual cosa explica, entre altres coses, el boom de les cases de vacances. Així obtenen uns ingressos o, en el seu defecte, una mena de pla de jubilació a través del maó. Es realista el que vostès plantegen, tenint en compte aquest panorama?**

—És un fenomen terrible. Vivim en la vertadera socialització de l'especulació. És ver que hi ha una part de la població que tradicionalment s'adhereix a les campanyes ecologistes en defensa d'un espai i, tanmateix, d'alguna manera, participa en el fenomen de la socialització de l'especulació, si més no arrufant el nas quan es planteja, per exemple, d'augmentar al mínim per construir en sòl rústic. El mateix passa amb la generació de residus: la immensa majoria dels que produïm a Balears és per l'opulència, pel sobreconsum dels particulars. O amb la propietat: tots coneixem casos, i no són anecdòtics, de gent que està d'acord amb la protecció del medi ambient i tanmateix té tres cases: perquè les vol si no és per a inversió? Són actituds que s'han de corregir si volem de veritat poder tenir un model de creixement harmònic, perquè si no seguirem immersos en la socialització de l'especulació. Tenir tres cotxes per família, dues o tres cases i pretendre canviar el model és contradictori. Així de senzill.

—**Aquesta hipocresia no els crea tensions, a vostès?**

—No tant a nosaltres, el GOB, com al que podríem dir el moviment ecologista en general. Una part pensa en la protecció genèrica de l'espai però sense canviar hàbits particulars tradicionals, i això porta a vegades, per exemple, a donar la culpa de l'excés de construcció a la immigració. I és fals. Una altra part del moviment ecologista creiem que el canvi de model és responsabilitat autòctona, de tots els residents. Aquest últim és el camí que defensa el GOB. Un camí que a vegades ens és difícil, molt difícil.

Miquel Payeras

Aquesta setmana el ple del Congrés dels Diputats votarà les esmenes i el dictamen dels pressupostos generals de l'estat. Els comptes aniran aleshores al Senat. A la cambra alta, tothom, llevat del PP, evitarà vetar-los perquè d'aquesta manera es negociïn i introdueixin noves esmenes. Un cop revisats i esmenats al Senat, tornaran aleshores al Congrés —això serà a final de desembre—, on definitivament ja seran aprovats.

Aquests seran, sens dubte, uns pressupostos diferents. Fins a mitjan novembre no ha estat clar qui hi donaria suport. Tothom donava per fet que qui governés Catalunya, ho faria sense problemes. I pot ser que així sigui. La setmana passada, poques hores després que el president d'Esquerra Josep-Lluís Carod-Rovira anunciés la reedició del tripartit, el PSOE semblava recuperar el suport que, en el primer tram de la legislatura, li havien ofert ERC i ICV.

Des de l'acord entre Artur Mas i José Luis Rodríguez Zapatero per l'Estatut del 21 de gener, el PSOE ha passat al Congrés deu mesos sense aliances estables. A partir d'aquell moment, i sobretot per part d'ERC, la relació va quedar en suspens i els independentistes van marcar distàncies en temes com la reforma fiscal, els mateixos pressupostos en la seva primera fase de tramitació o la llei de la memòria històrica. En canvi, CiU, que fins aleshores havia estat a l'oposició —on d'entrada es va situar no votant la investidura de Zapatero—, havia entrat en joc donant suport a algunes lleis molt significatives. El seu cap de files a Madrid, Josep Antoni Duran i Lleida, havia manifestat reiteradament la seva clara voluntat de donar suport als pressupostos del 2008, que en teoria preveuen els acords de l'Estatut en matèria d'infraestructures.

Durant aquest temps, el PSOE parlava, més que de tries o exclusions, d'"ampliació d'aliances", en referència a la federació nacionalista. Només en el projecte de la llei de dependència —davant el qual CiU va al·legar invasió competencial—, el grup de Duran i Lleida es va despenjar i el tripartit va funcionar com un rellotge.

Però no està del tot clar que Esquerra doni el seu suport als comptes, contra els quals havia presentat —abans de les eleccions i de l'acord per fer el pacte

El tripartit del Congrés revifa

El vicepresident segon del Govern i ministre d'Economia i Hisenda espanyol, Pedro Solbes.

La reedició de l'acord de govern entre PSC, ERC i ICV a Catalunya sembla que tindrà la seva translació quasi automàtica a Madrid. Hi pot haver, però, matisos, perquè el tràmit de l'Estatut ha deixat ferides.

d'esquerres— una esmena a la totalitat. Els de Joan Puigceró asseguraven que es trobaven a faltar 975 milions en matèria d'infraestructures perquè la inversió arribés al 18,85% compromès en l'Estatut. La seva contundent posició, traslladada en diverses reunions al vicepresident Pedro Solbes, és ara difícil de rectificar, si més no amb un gir de 180 graus. Per això els republicans es

plantegen una abstenció en el tràmit al Congrés per introduir noves esmenes al Senat i tornar-s'ho a rumiar després. De moment, el PSOE els ha donat ja motius, per via d'una pluja de milions capitalitzada per les forces del tripartit, per començar a canviar de posició. Així, s'han aprovat en comissió esmenes tan significatives per Esquerra com les de destinar un milió d'euros en cada

cas a la promoció del català a les Illes Balears i el País Valencià a través de diverses entitats o una altra per fer arribar una quinzena de milions d'euros a Catalunya per a programes relacionats amb la llengua catalana. Aquestes partides, que ERC va introduir en els pressupostos del 2005 i 2006 —als quals va donar suport quasi d'entrada—, havien desaparegut en el projecte presentat per Solbes enguany.

L'abstenció permetria que els pressupostos prosperessin amb els vots de PNB, IU-IV, CC, BNG i CHA. Li aporten 18 escons i en té prou amb 13 per fer prosperar els comptes. En tot cas, ERC, escaldada amb Zapatero pel procés estatutari, no posarà les coses tan fàcils als socialistes, i aquests no estan ara disposats a prescindir així com així de CiU. Per molt que digui el PSC.

El cas és que CiU es debat entre fer el paper d'oposició pura i dura o seguir jugant el rol de força política d'estabilitat en la política espanyola. Duran no ha ensenyat, fins ara, les seves cartes, però sembla difícil que es mogui de l'abstenció si no hi ha una millora significativa que pugui capitalitzar. En tot cas, CiU s'atribueix ja una millora als comptes de 90 milions d'euros amb les seves esmenes, una quantitat molt similar a la quantificada per Esquerra gràcies a les seves negociacions amb el PSOE. El Govern estatal encara podria repartir en esmenes dels grups catalans entre 50 i 60 milions d'euros més en el tràmit al Senat, que l'any passat va ser especialment profitós per a la federació nacionalista.

Duran ha aconseguit que es plasmi de manera prou detallada i compromesa el seu acord amb Solbes del 17 d'octubre per retirar l'esmena a la totalitat que havia presentat la federació. Així, durant els primers tres mesos de l'any 2007, la comissió mixta estat-Generalitat haurà d'acordar —amb efectes retroactius— un sistema per aclarir com es calculen les inversions en infraestructures que preveu l'Estatut. L'únic problema de l'acord és que a la comissió mixta no hi haurà cap representant de CiU i sí els del tripartit. Caldrà veure la deriva que pren tot plegat, però sembla que el tripartit tomarà a prendre cos a Madrid.

*Ferran Casas
Madrid*